

Η ΥΡΣΑ ΕΧΕΙ ΦΕΡΕΙ
ΤΗΝ ΙΣΛΑΝΔΙΚΗ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ:

ARNE DAHL, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ΤΟ
ΜΗΝΥΜΑ
ΥΡΣΑ SIGURDARDOTTIR

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΛΕΞΗΣ ΚΑΛΟΦΩΛΙΑΣ

Όλες οι σημειώσεις ανήκουν στον μεταφραστή του βιβλίου.

Σεπτέμβριος 2004

Πρόλογος

Το κτίριο του σχολείου έριχνε την κρύα σκιά του στο άδειο προαύλιο. Πίσω του, ο ήλιος έλαμπε. Καθώς έμπαιναν στη σκιά, οι λίγοι περαστικοί τύλιγαν πιο σφιχτά γύρω τους τα πανωφόρια τους και τάχυναν το βήμα τους μέχρι να ξαναβγούν στο ζεστό φως του ήλιου. Εκεί πέρα η μέρα ήταν ασάλευτη, αλλά εδώ στους χώρους του σχολείου φυσούσε ένας παγερός αέρας που έκανε τις κούνιες στη γωνία να σκιρτούν λες και ήταν ζωντανές. Να κουνιούνται αργά μπρος πίσω λες και πάνω τους κάθονταν αόρατα παιδιά. Παιδιά βαριεστημένα, σαν τη Βάκα. Όμως χειρότερο κι από τη βαρεμάρα ήταν το κρύο. Έκανε τα μάγουλά της να τσουζουν και τα δάχτυλά της να πονάνε. Κάθε εκατοστό της είχε παγώσει. Το γεγονός ότι καθόταν στα πέτρινα σκαλοπάτια έκανε απλώς τα πράγματα χειρότερα, επειδή το καινούργιο της φουσκωτό τζάκετ δεν ήταν αρκετά μακρύ για να καλύψει τον ποπό της. Ευχόταν να είχε ακούσει τη μητέρα της και να είχε διαλέξει το μακρύτερο, αλλά ήταν διαθέσιμο μόνο σε σκούρο μπλε: αυτό που έφτανε μέχρι τη μέση ήταν κόκκινο.

Η Βάκα έριξε το σχολικό σακίδιό της στην πλάτη της και αναρωτήθηκε αν θα έπρεπε να βγει στη λιακάδα. Έτσι τουλάχιστον θα ήταν ζεστή όσο περίμενε – αν και θα συνέχιζε να νιώθει μοναξιά, βεβαίως, όπως και βαρεμάρα που δεν είχε κάτι να κοιτάξει. Όμως η σκιά που έριχνε το σχολείο απλωνόταν μέχρι τόσο μακριά που, αν έβγαινε από το σκοτάδι της, φοβόταν ότι ο πατέρας της

δεν θα την έβλεπε και θα έφευγε ξανά. Όχι, καλύτερα να τα έβαζε με το κρύο, παρά να ρίσκαρε κάτι τέτοιο.

Ένα αυτοκίνητο στο ίδιο χρώμα με του πατέρα της πέρασε, αλλά η Βάκα πρόσεξε ότι ήταν άλλη μάρκα, άλλος άνθρωπος, και η διάθεσή της πήρε ξανά την κάτω βόλτα. Μήπως την είχε ξεχάσει; Ήταν η πρώτη της μέρα στο νέο σχολείο, έτσι ίσως εκείνος υπέθετε ότι θα γυρνούσε σπίτι περπατώντας, όπως έκανε συνήθως. Για εκατοστή φορά ένιωσε μια σουβλιά νοσταλγίας για το παλιό της σπίτι. Το μοναδικό πράγμα που ήταν καλύτερο στο καινούργιο ήταν το δωμάτιό της, που ήταν μεγαλύτερο και πολύ πιο κουλ απ' αυτό που είχε στο παλιό τους διαμέρισμα. Όλα τα υπόλοιπα είχαν αλλάξει προς το χειρότερο, ανάμεσά τους το σχολείο. Τα άλλα παιδιά, ειδικά... Δεν ήξερε κανέναν. Στην παλιά της τάξη γνώριζε τους πάντες, ακόμα και τα ονόματα των κατοικίδιων των άλλων κοριτσιών. Τώρα ένα πλήθος από νέα ονόματα και πρόσωπα στριμώχονταν στο μυαλό της και δεν μπορούσε να τα βάλει σε μια σειρά. Ήταν σαν εκείνο το παιχνίδι μνήμης στο οποίο δεν είχε κερδίσει ποτέ, παρά μόνο όταν η μητέρα της έπαιζε για να χάσει επίτηδες.

Η Βάκα ρούφηξε τη μύτη της. Πόση ώρα θα έπαιρνε στον πατέρα της μέχρι να καταλάβει ότι έπρεπε να έρθει να την πάρει; Σήκωσε το βλέμμα της και κοίταξε το κεντρικό κτίριο ελπίζοντας να δει κάποιον, αλλά τα παράθυρα ήταν σκοτεινά και δεν υπήρχε το παραμικρό ίχνος κίνησης. Άλλη μια ριπή του ανέμου έκανε τα μάγουλά της να τσούξουν και ρίγησε. Σηκώθηκε όρθια και άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά της εισόδου. Θα έπρεπε να υπάρχει κάποιος μεγάλος μέσα, κάποιος που θα την άφηγε να χρησιμοποιήσει το τηλέφωνο. Όμως η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Δεν είχε νόημα να χτυπήσει: το χοντρό ξύλο έπνιγε τον ήχο. Κατεβάζοντας τη γροθιά της, σήκωσε το βλέμμα της και κοίταξε τη μεγάλη πόρτα, με την αμυδρή ελπίδα ότι θα άνοιγε έτσι κι αλλιώς. Τίποτε

δεν συνέβη. Θα μπορούσε να καθίσει ξανά. Ήλπιζε ότι δεν θα ένωθε τα σκαλιά τόσο παγωμένα όσο προηγουμένως.

Όλες οι σκέψεις της για το κρύο εξανεμίστηκαν καθώς γύρισε. Στη βάση της σκάλας στεκόταν ένα κορίτσι που η Βάκα αναγνώρισε από τη νέα της τάξη. Δεν την είχε ακούσει να πλησιάζει. Ίσως ακροπατούσε, αν και η Βάκα δεν μπορούσε να φανταστεί γιατί. Δεν ήταν πιθανό να τη δαγκώσει ούτε ήταν εχθροί. Δεν γνωρίζονταν καθόλου, αν και η Βάκα τη θυμόταν καθαρά. Ήταν αδύνατον να μην τη θυμηθεί. Της έλειπαν δύο δάχτυλα: το μικρό δάχτυλο και ο παράμεσος του ενός χεριού. Το κορίτσι είχε καθίσει μόνο στην πρώτη σειρά και έδειχνε πολύ ήσυχο. Στην αρχή η Βάκα είχε σκεφτεί ότι μπορεί να ήταν και για εκείνη η πρώτη μέρα σε αυτό το σχολείο, αλλά η δασκάλα δεν την είχε συστήσει στην υπόλοιπη τάξη όπως είχε κάνει με τη Βάκα, οπότε δεν υπήρχε περίπτωση να συμβαίνει κάτι τέτοιο. Την ώρα που επιτρεπόταν στους μαθητές να μιλούν μεταξύ τους μέσα στην τάξη, το κορίτσι δεν έλεγε λέξη. Στα διαλείμματα είχε καθίσει στο πλάι του προαυλίου, κοιτάζοντας το κενό, όπως η Βάκα στα σκαλοπάτια της τώρα. Η έκφρασή της είχε παραμείνει κενή ακόμα και όταν τα δυο αγόρια άρχισαν να τραγουδούν ένα νανούρισμα που η Βάκα θυμήθηκε τη γιαγιά της να τραγουδάει: «Μικρό δαχτυλάκι, μικρό δαχτυλάκι, πού είσαι; Παράμεσε, παράμεσε, πάει, χάθηκες». Η Βάκα σκέφτηκε ότι αυτό ήταν απίστευτα κακό, αλλά κανένα από τα υπόλοιπα παιδιά δεν έδωσε σημασία. Στο τέλος είχε κοιτάξει αλλού, μην τολμώντας να παρέμβει. Στο κάτω κάτω, ήταν καινούργια στο σχολείο.

«Είναι κλειδωμένη». Το κορίτσι χαμογέλασε ντροπαλά και το χαμόγελό της εξαφανίστηκε όσο γρήγορα είχε φανεί – ίσως ήταν μόνο ένα παιχνιδισμα του φωτός-, αλλά η Βάκα έμεινε με την εντύπωση ενός όμορφου προσώπου. «Πάντα κλειδώνουν όταν τελειώνει η σχολική ημέρα».

«Α». Η Βάκα έπαιξε τα πόδια της στο έδαφος, μην ξέροντας τι να πει. Δεν ήταν ποτέ καλή στο να πιάνει φιλίες ή να μιλάει σε αγνώστους, και ήταν η πρώτη φορά που κάποιος είχε επιχειρήσει να τη βγάλει από το καβούκι της. «Ήθελα να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνο».

«Ίσως θα μπορούσες να χρησιμοποιήσεις αυτό που υπάρχει στο κατάστημα. Δεν είναι μακριά».

Το κορίτσι έδειξε προς τον δρόμο. Φορούσε γάντια για να κρύψει το ακρωτηριασμένο της χέρι.

Η Βάκα ξεροκατάπτε και απάντησε αμήχανα: «Δεν έχω καθόλου χρήματα».

Υποτίθεται ότι τις Παρασκευές η μητέρα της της έδινε χαρτζιλίκι, αλλά πάντα το ξεχνούσε. Συνήθως αυτό δεν είχε σημασία αλλά υπήρχαν φορές, όπως τώρα, που ήταν μεγάλο βάσανο. Το ίδιο άσχημο όπως όταν ο μπαμπάς ξεχνούσε να περάσει να την πάρει. Οι μεγάλοι ήταν άχρηστοι στο να θυμούνται πράγματα.

«Ω». Το κορίτσι έδειξε να λυπάται. «Ούτε εγώ».

Άνοιξε το στόμα της κι έπειτα άλλαξε γνώμη και το έκλεισε ξανά. Σε αντίθεση με το πανωφόρι της Βάκα, το οποίο ήταν αρκετά φαρδύ ώστε να το έχει και την επόμενη χρονιά, το άνορακ του κοριτσιού ήταν πάρα πολύ μικρό· τα μανίκια του ήταν κοντά και δεν μπορούσε ούτε καν να το κουμπώσει όπως έπρεπε. Επιπλέον δεν φορούσε σκουφί και τα μπερδεμένα της μαλλιά παράδερναν παρασυρμένα από τον αέρα. Παρά την ξηρή ατμόσφαιρα, φορούσε ένα ζευγάρι πλαστικά, ξεφτισμένα γάντια. Αντίθετα, τα πολύχρωμα πλεχτά γάντια της Βάκα φάνταζαν καθαρά και ολοκαίνουργια.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Θα περιμένω». Η Βάκα δοκίμασε να χαμογελάσει, αλλά χωρίς επιτυχία. Ήταν δύσκολο να περιμένει έτσι, μέσα στην αβεβαιότητα. Κρύωνε και πεινούσε. Αν ο μπαμπάς της είχε έρθει τη σωστή ώρα, τώρα θα καθόταν στη νέα τους κουζίνα, απολαμβάνοντας μια φέτα φρυγανισμένο ψωμί. Θα

γευόταν το λιωμένο βούτυρο και τη μαρμελάδα, μια σκέψη που απλώς την έκανε να πεινάει ακόμα περισσότερο.

Το κορίτσι έριχνε εναλλάξ το βάρος της από το ένα πόδι στο άλλο.

«Θέλεις να περιμένω μαζί σου;» Καθώς το έλεγε αυτό δεν κοιτούσε τη Βάκα αλλά στο πλάι, προς το άδειο γήπεδο. «Μπορώ, αν θες».

Η Βάκα δεν είχε έτοιμη απάντηση. Άραγε αυτό θα έκανε τα πράγματα καλύτερα ή χειρότερα; Είχε δύο επιλογές: ή να συνεχίσει να κάθεται και να κρυώνει ή να προσπαθήσει να βρει ένα κοινό πεδίο συζήτησης με αυτό το κορίτσι που δεν γνώριζε καν. Όμως, παρόλο που ήταν μόνο οκτώ χρονών, η Βάκα ήξερε ότι σε κάποιες ερωτήσεις υπήρχε μόνο μία σωστή απάντηση.

«Ναι, σε παρακαλώ. Αν έχεις όρεξη». Όταν το κορίτσι γύρισε προς το μέρος της με ένα λαμπερό χαμόγελο, εκείνη πρόσθεσε: «Όμως θα πρέπει να φύγω αμέσως μόλις έρθει ο μπαμπάς να με πάρει».

Το χαμόγελο εξαφανίστηκε και η άδεια έκφραση επέστρεψε. «Ναι, βεβαίως».

Έχοντας στον νου της τα πειράγματα των αγοριών και πόσο μοναχική έδειχνε, η Βάκα προσπάθησε να επανορθώσει.

«Μήπως θα μπορούσε να σε πάει και σένα σπίτι;» Τη στιγμή που το είπε, το είχε ήδη μετανιώσει: είχε ακούσει συχνά τους γονείς της να γκρινιάζουν για την τιμή του πετρελαίου. Δεν ήθελε να ζητήσει από τον πατέρα της να παρεκκλίνει για χιλιόμετρα από τη διαδρομή τους, ειδικά τώρα που είχαν μείνει με τόσα λίγα χρήματα μετά την αγορά του νέου τους διαμερίσματος. «Είναι μακριά το σπίτι σου;»

«Όχι. Μένω εκεί πίσω».

Το κορίτσι έδειξε προς το σχολείο, μιλώντας προφανώς για τη σειρά από πολυκατοικίες που η Βάκα είχε προσέξει όταν είχε

κάνει μια βόλτα στο πίσω μέρος του κτιρίου στη διάρκεια του διαλείμματος. Χωρίζονταν από το σχολείο με έναν ψηλό φράχτη, πίσω από τον οποίο είχαν μαζευτεί κάθε είδους σκουπίδια: μισοδιαλυμένες, ξεβαμμένες συσκευασίες, κομμάτια χαρτί, πλαστικές σακούλες και μααραμένα φύλλα. Στη Βάκα δεν άρεσαν τα σκουπίδια: ήταν αηδιαστικά, αλλά καθώς το συγκεκριμένο σημείο ήταν από τα λίγα μέρη στο προαύλιο όπου δεν έφτανε το σκληρό τραγούδι των αγοριών, είχε πλησιάσει τον φράχτη και είχε κοιτάξει πίσω του, αγνοώντας το σκουπιδαριό.

Είχε μελετήσει τα σπίτια, νιώθοντας ευγνωμοσύνη που οι γονείς της δεν είχαν αγοράσει κάποιο απ' αυτά. Έδειχναν το ίδιο ετοιμόρροπα και βρόμικα όπως ο φράχτης: η μιογιά τους ξεφλούδιζε, οι κήποι τους θύμιζαν ζούγκλα. Κοίταξε μια παλιά σκουριασμένη ψησταριά που στεκόταν σε ένα σημείο με ψηλά χορτάρια: έμοιαζε λες και τα φυτά βλάσταιναν μέσα από το μικρό πλέγμα στο καπάκι της. Άχαρες κουρτίνες κρέμονταν τσαλακωμένες από τα βρόμικα παράθυρα. Σε μερικά σημεία είχε χρησιμοποιηθεί κάποια κουβέρτα: σε άλλα, παλιές εφημερίδες ή κομμάτια από χαρτόνι. Αναστατωμένη από το θέαμα, η Βάκα είχε γυρίσει αλλού και είχε επιστρέψει στα άλλα παιδιά, που της συμπεριφέρονταν λες και ήταν αόρατη.

Ο δρόμος όμως διέθετε ένα πλεονέκτημα: ήταν κοντά στο σχολείο. Μήπως μπορούσε να χρησιμοποιήσει το τηλέφωνο του κοριτσιού; Θα τους έπαιρνε μόνο λίγα λεπτά να πάνε ως εκεί και ο μπαμπάς της δεν θα έφτανε πολύ μακριά όσο εκείνη θα έλειπε. Μαζεύοντας το κουράγιο της, η Βάκα ρώτησε:

«Ει, θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνο στο σπίτι σου;».

Ταράχτηκε από το τρομαγμένο βλέμμα που υποδέχτηκε την παράκλησή της.

«Στο σπίτι μου;» Το κορίτσι ξεροκατάπια και χαμήλωσε το

βλέμμα της. Κοιτάζοντας τα γάντια της, έπαιξε με το ακρωτηριασμένο χέρι της. «Δεν θα ήταν καλύτερα να περιμένουμε εδώ; Ο μπαμπάς σου μπορεί να έρθει από στιγμή σε στιγμή».

«Ναι, ίσως». Η Βάκα άλλαξε ξανά θέση στο σχολικό της σακίδιο. Της φαινόταν όλο και πιο βαρύ στους ώμους της, λες και βάραινε με κάθε λεπτό αναμονής. «Αν με αφήσεις να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνό σου, μπορείς να έρθεις αργότερα στο σπίτι μου για να παίξουμε».

Η Βάκα υπέθεσε ότι το κορίτσι έψαχνε δικαιολογία για να βγει έξω αν έμενε σε κάποιο από αυτά τα απαίσια σπίτι. Ίσως γι' αυτό είχε αντιδράσει τόσο άσχημα στην παράκληση της Βάκα. Ίσως δεν ήθελε να δει κανείς το δωμάτιό της.

Το κορίτσι έμοιαζε να δυσκολεύεται να αποφασίσει πώς να απαντήσει.

«Οκεί. Αλλά θα πρέπει να κάνεις πολύ γρήγορα. Και μόνο αν μετά πάμε σπίτι σου να παίξουμε. Δεν πρέπει να κάνεις καθόλου φασαρία όμως. Ο μπαμπάς μάλλον θα κοιμάται».

Η Βάκα έγνεψε, ιδιαίτερα ικανοποιημένη από αυτή την κατάληξη αλλά και από το γεγονός ότι είχε πιάσει φίλιες με κάποιο παιδί από την τάξη της. Βέβαια, θα προτιμούσε να έχει γνωρίσει ένα από τα άλλα κορίτσια, ειδικά αυτά που είχαν πλάκα και ήταν δημοφιλή, αλλά εκείνα την είχαν αντιμετωπίσει με ψυχρότητα, προφανώς μην έχοντας ανάγκη από άλλες φίλες. Ίσως αυτό το κορίτσι να ήταν τελικά πολύ εντάξει, παρόλο που της έλειπαν τα δάχτυλα. Τουλάχιστον δεν ήταν κακιά.

Όμως, όταν ξεκίνησαν, η Βάκα άρχισε να έχει δεύτερες σκέψεις. Φέρνοντας στο μυαλό της τα άθλια σπίτια, ένωσε ξαφνικά δισταγμό να μπει σε κάποιο απ' αυτά. Θα ήταν καλύτερα να περίμενε στα παγωμένα скаλοπάτια. Αλλά ήταν πολύ αργά. Είχαν φύγει από τον χώρο του σχολείου και πλησίαζαν τα σπίτια, περπατώντας τώρα στη λιακάδα.

Ωστόσο, αντί να ζεσταίνεται, η Βάκα ένιωθε να κρυώνει όλο και πιο πολύ με κάθε βήμα.

Αναζήτησε μάταια μια δικαιολογία να γυρίσει πίσω χωρίς να πληγώσει το άλλο κορίτσι. Η νέα της φίλη ήταν κι αυτή σιωπηλή, προφανώς εξίσου αμήχανη που κάθε βήμα τις έφερε πιο κοντά στον προορισμό τους. Δεν αντάλλαξαν λέξη μέχρι που βρέθηκαν να στέκονται στο ραγισμένο πεζοδρόμιο έξω από ένα από τα σπίτια. Η Βάκα κοίταξε την πρόσοψη, προσέχοντας να μη μετακινήσει το κεφάλι της ώστε το κορίτσι να μην πάρει ειδηση τι έκανε. Έμοιαζε το πιο ετοιμόρροπο σπίτι σε ολόκληρο τον δρόμο.

Είχε δύο ορόφους και ήταν ντυμένο με σκουριασμένο αυλακωτό σίδηρο που είχε χρόνια να βαφτεί. Ο μπροστινός κήπος ήταν το ίδιο χάλια με εκείνους που η Βάκα είχε δει το πρωί πίσω από τον φράχτη. Ένα τρίκυκλο ήταν πεσμένο στο πλάι ανάμεσα στις πικραλίδες, τη στελλάρια και τους αγκαθωτούς θάμνους, σκουριασμένο όσο και το ίδιο το σπίτι. Σχεδόν όλα τα παράθυρα ήταν σπασμένα και κανείς δεν είχε αποπειραθεί να κρεμάσει καλύτερες κουρτίνες στην πλευρά που έβλεπε στον δρόμο. Σαν να μην έφτανε αυτό, η εξώπορτα κρεμόταν από τους μεντεσέδες. Αυτό το μέρος ήταν κακό.

Η Βάκα σκάλιζε το μυαλό της για να σκεφτεί έναν λόγο για τον οποίο θα έπρεπε να γυρίσουν πίσω, αλλά ήταν πολύ αργά. Το κορίτσι την κοίταξε λυπημένη και είπε:

«Έλα. Αυτό είναι το σπίτι μου. Μην κάνεις καθόλου θόρυβο και φρόντισε να είσαι γρήγορη. Έπειτα μπορούμε να πάμε σπίτι σου για να παίξουμε. Έτσι δεν είναι;».

Τα άχρωμα μάτια της έλαμψαν από την προσμονή και η Βάκα δεν είχε άλλη επιλογή από το να γνέψει.

Ακολούθησε το κορίτσι, νιώθοντας λες και το σακίδιό της ήταν γεμάτο πέτρες, με την καρδιά βαριά στο στήθος της. Κάθε βήμα ήταν μια δοκιμασία. Ένωσε όπως κάθε φορά που έκανε κάτι το

οποίο ήξερε πως θα είχε άσχημο τέλος. Όπως τότε που οι γονείς της είχαν κάνει ένα πάρτι και εκείνη είχε προσπαθήσει να κουβαλήσει πάρα πολλά πιάτα όλα μαζί, όταν έστρωναν το τραπέζι. Τη στιγμή που σήκωσε τη στοίβα, ήξερε ότι ήταν πολύ βαριά για τα χέρια της, αλλά έτσι κι αλλιώς ήταν πολύ αργά. Και όλα τα πιάτα είχαν σπάσει. Έτσι ακριβώς ένωθε τώρα.

Το κορίτσι σταμάτησε με το χέρι της πάνω στο πόμολο. «Έλα. Θυμήσου, πρέπει να κάνεις γρήγορα».

Ακούστηκε σχεδόν σαν ψίθυρος, λες και υπήρχε ένα τέρας που ενέδρευε εκεί μέσα και δεν έπρεπε να μάθει ότι βρίσκονταν εκεί.

Η Βάκα έγνεψε βιαστικά και έκανε το τελικό βήμα προς την πόρτα. Την επόμενη στιγμή βρισκόταν στο εσωτερικό του σπιτιού. Από το φως του ήλιου, στο σκοτάδι. Την υποδέχτηκε μια έντονη οσμή τσιγαρίλας και μια στυφή μυρωδιά που την έκανε να σουφρώσει τη μύτη της. Το κορίτσι έκλεισε την πόρτα πίσω τους και το σκοτάδι έγινε ακόμα πιο πυκνό. Ίσως αυτό ήταν για καλό. Θα έκρυβε την ακαταστασία μέσα στο σπίτι, και το κορίτσι δεν θα μπορούσε να δει την έκφραση αηδίας της Βάκα.

«Το τηλέφωνο είναι επάνω. Έλα» ψιθύρισε το κορίτσι, με φωνή που μόλις ακουγόταν.

Καθώς τα μάτια της Βάκα προσαρμόστηκαν στο σκοτάδι, πρόσεξε ότι το κορίτσι συνέχισε να κοιτάζει δεξιά αριστερά. Έγνεψε με ανυπομονησία βλέποντας τη Βάκα να μην αντιδράει αμέσως. Είχε βγάλει το πανωφόρι της αλλά μόνο το ένα από τα γάντια της.

Η Βάκα τράβηξε το βλέμμα της από το κορίτσι και ένωσε ένα κάψιμο στα μάτια, λες και ήταν έτοιμη να ξεσπάσει σε δάκρυα. Τι γύρευε εδώ; Άφησε ένα μικρό βογκητό αλλά δεν ακούστηκε σχεδόν κανένας ήχος, παρόλο που το σπίτι ήταν σιωπηλό. Αυτό δεν ήταν καθόλου καλό. Χειρότερο από τα πιάτα. Αιχμάλωτη του πανικού, δεν μπορούσε να σκεφτεί καθαρά. Η μόνη σκέψη στο μυαλό της ήταν πως δεν ήξερε το όνομα του κοριτσιού.

Η αστυνομία του Χαφναρφγιόρντουρ απευθύνει έκκληση προς τους πολίτες για στοιχεία σχετικά με την εξαφάνιση ενός κοριτσιού. Η Βάκα Οραντότιρ, οκτώ χρονών, θεάθηκε για τελευταία φορά στις τρεις σήμερα το απόγευμα, την ώρα που έφευγε από το σχολείο της στο Χαφναρφγιόρντουρ για να γυρίσει σπίτι. Σύμφωνα με τις περιγραφές είναι μικρόσωμη και αδύνατη, έχει καστανά μαλλιά μέχρι τους ώμους και φοράει κόκκινο φουσκωτό τζάκετ μέχρι τη μέση, κόκκινο μάλλινο σκούφο, τζιν και αθλητικά παπούτσια. Υπάρχουν ενδείξεις ότι η Βάκα βρίσκεται ακόμη στην περιοχή. Όποιος έχει πληροφορίες για το πού βρίσκεται παρακαλείται να επικοινωνήσει με την αστυνομία του Χαφναρφγιόρντουρ στο 525 3300.

2016

Ο Χούλνταρ άφησε τη στοίβα με τις φωτοτυπίες πάνω στο γραφείο του. Δεν υπήρχε σχεδόν τίποτε άλλο εκεί, εκτός από μια μικρή συλλογή από μισοάδεια φλιτζάνια καφέ. Εκείνο το διάστημα αναλάμβανε τις αποστολές που δεν ήθελε κανένας άλλος στο Τμήμα Εγκληματολογικών Ερευνών, όπως αυτή την ιστορία με το σχολείο. Προφανώς θα κατέληγε το ανέκδοτο του τμήματος, όπως και ο ίδιος – ο διευθυντής του τμήματος που έπεσε σε δυσμένεια. Τον τελευταίο καιρό καθόταν εξόριστος στο πίσω μέρος της μεγάλης αίθουσας, απ' όπου με δυσκολία μπορούσε να διακρίνει το παλιό του γραφείο.

Φρόντιζε να μην κοιτάζει ποτέ προς εκείνη την κατεύθυνση. Όσο τον αφορούσε, δεν του καιγόταν καρφάκι που είχε κουτρουβαλήσει στην ιεραρχική κλίμακα· αυτό που τον πείραζε στ' αλήθεια ήταν ο τρόπος που του φέρονταν οι πρώην υφιστάμενοί του, λες και η πτώση του ήταν κάποια μεταδοτική αρρώστια. Είχε πιστέψει ότι οι σχέσεις του με τους συναδέλφους του θα επέστρεφαν στο σημείο που βρίσκονταν πριν από τη βραχύβια προαγωγή του, αλλά οι προβλέψεις του ήταν εντελώς άστοχες. Οι σιωπές τους όταν πλησίαζε και οι ψίθυροί τους καθώς απομακρυνόταν ήταν τόσο ανυπόφορα, που υπήρχαν φορές που ευχόταν στ' αλήθεια να ήταν ξανά επικεφαλής του τμήματος.

Όμως αυτό το συναίσθημα δεν κρατούσε πολύ. Σχεδόν αμέσως θυμόταν πόσο είχε μισήσει τη συγκεκριμένη θέση. Οι ατέλειωτες

φόρμες, οι αναφορές, οι συναντήσεις και όλες οι άχρηστες γραφειοκρατικές καθυστερήσεις: αν είχε ειδοποιηθεί εκ των προτέρων πού θα κατέληγε όλο αυτό, δεν θα είχε πει ποτέ ναι. Όμως, δυστυχώς, η παροχή πληροφοριών εκείνη την εποχή γινόταν με το σταγονόμετρο. Ολόκληρη η διαδικασία είχε συμπυκνωθεί σε μία και μόνη πρόταση: *Πώς θα σου φαινόταν να πάρεις προαγωγή;* Η διεύθυνση πιεζόταν να υποδείξει κάποιον που θα μπορούσε να ηγηθεί μίας σοβαρής έρευνας για φόνο, και μιας και οι περισσότεροι ανώτεροι βαθμολογικά ντετέκτιβ είχαν αναγκαστεί να παραμεριστούν στα απόνερα μιας σειράς σκανδάλων, η επιλογή είχε καταλήξει στον Χούλνταρ σχεδόν κατά λάθος. Αντί για τα πανεπιστημιακά πτυχία ή τα διαπιστευτήρια που χρησιμοποιούσαν σε άλλους τομείς, η ηγετική καταλληλότητα ενός αστυνομικού συνήθως βασιζόταν στην ηλικία ή στα χρόνια υπηρεσίας του. Αυτά πρόσφεραν εύκολα συγκρίσιμα μεγέθη. Μετά την πρόσφατη αναταραχή, ο Χούλνταρ υποψιάστηκε ότι είχαν επιλέξει τον πιο βολικό δείκτη: το ύψος. Ήταν πεπεισμένος ότι οι αποπάνω έβλεπαν το κεφάλι του να ξεχωρίζει από τα υπόλοιπα. Θα ήταν προτιμότερο αν είχε σκύψει ή αν είχε καθίσει. Τότε θα συνέχιζε να κάνει την παλιά του δουλειά, κάπου στη μέση της ιεραρχίας, όχι κολλημένος στο πρώτο σκαλοπάτι.

Ωστόσο ο Χούλνταρ δεν κρατούσε κακία σε αυτούς που του είχαν προσφέρει την ευκαιρία της προαγωγής του. Θα μπορούσε πολύ εύκολα να την έχει απορρίψει. Ούτε ήταν θυμωμένος με τους υπεύθυνους για τον υποβιβασμό του. Άλλωστε, το να τον έχουν σε περίοπτη θέση δεν θα είχε ποτέ αποτέλεσμα, έτσι κι αλλιώς. Τα είχε κάνει θάλασσα στην έρευνα της δολοφονίας με τόσο θεαματικό στίλ, που θα ήταν δύσκολο να το επαναλάβει. Η μόνη σύγκριση που μπορούσε να σκεφτεί, όταν προσπαθούσε να το εξηγήσει σε κάποια από τις αδελφές του, ήταν λες και κάποιος χειρουργός έμπαινε τρέχοντας σε έναν χειρουργικό θάλαμο κρα-

τώντας το νυστέρι του φηλά, έτοιμος να εκτελέσει μία επείγουσα εγχείρηση, και ξαφνικά σκόνταφτε και πέφτοντας έκοβε το κεφάλι του ασθενούς.

Το χειρότερο ήταν ότι εκτός από εκείνον είχαν υποβιβάσει και τη Φρέιγια, τη διευθύντρια του Σπιτιού του Παιδιού. Η Ύπηρεσία Προστασίας Ανηλίκων, ανίκανη να τη συγχωρήσει που είχε πυροβολήσει έναν άντρα στον χώρο εργασίας της, την εξόρισε σε μια θέση απλής παιδοψυχολόγου.

Πάλι καλά. Θα έπρεπε και οι δύο να ήταν ευγνώμονες που δεν γυρνούσαν στους δρόμους ψάχνοντας για δουλειά.

Όχι πως η ευγνωμοσύνη είχε πρωτεύουσα θέση στο μυαλό της Φρέιγια. Στις σπάνιες περιπτώσεις που είχαν διασταυρωθεί οι δρόμοι τους, δεν είχε καταδεχτεί να του ρίξει ούτε βλέμμα. Κόχλαζε από οργή και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αυτή η οργή είχε για στόχο τον ίδιο. Ο Χούλνταρ έκανε μια γκριμάτσα στη θύμηση. Εξακολουθούσε να τρέφει ελπίδες ότι θα μπορούσαν να είναι μαζί, παρά το αμήχανο ξεκίνημα, την άνιση εξέλιξη και το καταστροφικό φινάλε. Ο μόνος στον οποίο μπορούσε να ρίξει το φταίξιμο ήταν ο ίδιος του ο εαυτός· η πρώτη τους συνάντηση είχε ορίσει το μεταξύ τους κλίμα και ήταν εκπληκτικό ότι είχε καταφέρει να αποκτήσει ξανά την εύνοιά της, έστω κι αν η ανακωχή ήταν βραχύβια. Τσουρουφλισμένος από τις προηγούμενες επαφές του με τις γυναίκες που γνώριζε στα κλαμπ, την πρώτη φορά που συνάντησε τη Φρέιγια είχε προσποιηθεί τον ξυλουργό και πέρασε τη νύχτα μαζί της προφασιζόμενος κάποιον άλλο. Πολύ λίγες από τις γυναίκες που είχε γνωρίσει ένιωθαν οποιαδήποτε έλξη για τους αστυνομικούς. Και σαν να μην έφτανε αυτό, είχε χρησιμοποιήσει μαζί της το μεσαίο του όνομα, Γιόνας. Αργότερα, όταν οι δρόμοι τους είχαν διασταυρωθεί στη διάρκεια της έρευνας για δολοφονία που θα έριχνε στον υπόνομο την επαγγελματική φήμη και των δυο τους, όλη αυτή η απάτη είχε αποκαλυφθεί: Ο Γιόνας

ο ξυλουργός είχε αναγκαστεί να της συστηθεί ως Χούλνταρ από το γραφείο του Επιτρόπου της Αστυνομίας.

Ωστόσο, ό,τι είχε συμβεί μια φορά μπορούσε να ξανασυμβεί. Ίσως έβρισκε άλλη μια ευκαιρία. Η σκέψη τον γέμιζε χαρά.

Χαμογέλασε στον νεαρό αστυνομικό που καθόταν απέναντί του. Ο νεαρός ανταπέδωσε ντροπαλά το χαμόγελο και έπειτα έριξε ξανά το βλέμμα του στην οθόνη του υπολογιστή του. Η οθόνη δεν μπορούσε να τον ενδιαφέρει τόσο· είχε προσχωρήσει στο Τμήμα Εγκληματολογικών Ερευνών τόσο πρόσφατα που βρισκόταν πιο χαμηλά στην ιεραρχία και από τον ίδιο τον Χούλνταρ – πιο χαμηλά δεν γινόταν. Όμως, παρόλο που ο πρωτάρης ήταν προς το παρόν το μόνο άτομο στο τμήμα που απολάμβανε μικρότερου σεβασμού απ’ ό,τι ο Χούλνταρ, αυτή η κατάσταση ήταν απίθανο να κρατήσει για πολύ.

«Πνίγεσαι στη δουλειά;»

Ο Χούλνταρ πρόσεξε να μην προσδώσει κοροϊδευτικό τόνο στη φωνή του. Το αγόρι ήταν παράλογα ευαίσθητο. Δεν θα του έκανε κακό να σκληραγωγηθεί λιγάκι, αλλά κάποιος άλλος θα έπαιρνε την ευθύνη γι’ αυτό. Ο Χούλνταρ είχε αρκετά στο μυαλό του ώστε να ανησυχεί για έναν ντετέκτιβ που δεν ήξερε πού πάνε τα τέσσερα.

«Ναι. Όχι.»

Το πρόσωπο του νεαρού κοκκίνισε πάνω από την οθόνη.

«Αυτό είναι ναι ή όχι;»

«Όχι. Δεν πνίγομαι στη δουλειά. Όμως έχω πολλά να κάνω.»

«Ξέρεις, υπάρχουν πλεονεκτήματα στο να έχουμε λίγα ή τίποτα να κάνουμε. Τουλάχιστον από τη σκοπιά των πολιτών». Ο Χούλνταρ κάθισε και άπλωσε μπροστά του τα έγγραφα. Όσο πιο γρήγορα τελείωνε με αυτές τις ανοησίες, τόσο το καλύτερο. Έπνιξε μία παρόρμηση να αναστενάξει, καθώς διάβαζε διαγώνια το χειρόγραφο με τον παιδικό γραφικό χαρακτήρα. Το 2016 δεν θα

υπάρχει ανάγκη για αυτοκίνητα. Αντί γι' αυτά, θα υπάρχουν μικρά ελικόπτερα που θα λειτουργούν με ηλιακές μπαταρίες. Θα έχει βρεθεί θεραπεία για τον καρκίνο και όλες τις άλλες σοβαρές ασθένειες. Κανείς δεν θα πεθαίνει πριν από τα εκατόν τριάντα. Η Ισλανδία θα είναι η καλύτερη χώρα στον κόσμο! Έλιν, 9. Η υπογραφή συνοδευόταν από δύο καρδιές και δύο χαμογελαστές φατσούλες. Ήταν η πρώτη φορά που συναντούσε μια χαμογελαστή φατσούλα στη δουλειά του. «Θα αντάλασσε το αμάξι σου για ένα ελικόπτερο που δουλεύει με ηλιακή ενέργεια;»

Ο Χούλνταρ μισάνοιξε δύο περσίδες στα στόρια και έριξε μια ματιά έξω από το παράθυρο. Το γκριζο χειμωνιάτικο φως δεν θα παρείχε αρκετή ενέργεια που θα επέτρεπε σε ένα ελικόπτερο να απογειωθεί, πόσο μάλλον να διατηρηθεί εν πτήσει.

«Τι;»

Από τον τόνο της φωνής του νεαρού άντρα, φάνηκε ότι έδειχνε να πιστεύει πως όλο αυτό ήταν κάποιου είδους τεστ.

«Τίποτα».

Ο Χούλνταρ δεν διέθετε την ενέργεια για να του απαντήσει. Το προηγούμενο βράδυ είχε πάει σε κάποιο μπαρ μαζί με κάτι φίλους του, είχε μείνει μέχρι πολύ αργά και είχε πει πάρα πολλές μπίρες. Είτε το παιδί δεν είχε ακούσει για την υπόθεση που είχε ανατεθεί στον Χούλνταρ, είτε ήταν πολύ αργόστροφο για να κάνει τη σύνδεση.

«Έχουμε πρόσβαση σε ελικόπτερο;»

«Ναι». Ο Χούλνταρ μετάνιωσε αμέσως για την απάντησή του και διόρθωσε τον εαυτό του. «Όχι. Δεν έχουμε ελικόπτερο. Απλώς πρέπει να διαβάσω τις προβλέψεις για το μέλλον που έγραψαν μερικά παιδιά του σχολείου πριν από δέκα χρόνια. Μία απ' αυτές είναι ότι θα ταξιδεύουμε με ηλιακά ελικόπτερα. Ίσως δεν είναι η πιο χαζή ιδέα που θα συναντήσω διαβάζοντάς τες».

Ο νεαρός άντρας κύλησε την καρτέλα του προς το πλάι ώστε

να μπορεί να βλέπει το πρόσωπο του Χούλνταρ. Το όνομά του ήταν Γκούντλογκουρ αλλά στο τμήμα θα ήταν γνωστός ως Γκούλι ώσπου να καταφέρει να αποδείξει την αξία του – αν το κατάφερε ποτέ. Όμως δεν άντεχαν όλοι αυτή την πίστα.

«Γιατί πρέπει να το κάνεις αυτό;»

«Επειδή ανάμεσα στα γράμματα βρήκαν ένα μάλλον αλλόκοτο και ο διευθυντής του σχολείου ειδοποίησε την αστυνομία». Ο Χούλνταρ έδωσε στον Γκούλι τη φωτοτυπία της επιστολής με το ελικόπτερο. «Εκείνο τον καιρό το σχολείο τους είχε αδελφοποιηθεί με ένα σχολείο στις ΗΠΑ και μία από τις κοινές πρωτοβουλίες τους ήταν να θάψουν στην αυλή μια χρονοκάψουλα. Η ιδέα ήταν να την ξεθάψουν δέκα χρόνια αργότερα και να συγκρίνουν τις προβλέψεις των παιδιών για το μέλλον. Όλο τον χρόνο και τα εννέα παιδιά έγραψαν πώς φαντάζονταν ότι θα ήταν η Ισλανδία το 2016, κι έπειτα έβαλαν τα γράμματά τους στη χρονοκάψουλα. Μέχρι στιγμής όλα καλά, μόνο που στο μυαλό ενός από τα παιδιά είχε καρφωθεί η ιδέα να προβλέψει κάποιους φόνους. Δουλειά μου είναι να προσπαθήσω να εντοπίσω το συγκεκριμένο παιδί, ώστε ο ψυχίατρος να αποφασίσει αν αποτελεί απειλή. Προσωπικά αμφιβάλω, αλλά έτσι κι αλλιώς πρέπει να το ψάξω».

«Ποιους λέει ότι θα σκοτώσει;»

«Μια ολόκληρη λίστα. Αναφέρει έξι άτομα. Στην πραγματικότητα δεν λέει τα ονόματά τους, μόνο τα αρχικά τους. Και σε δύο περιπτώσεις, μόνο ένα αρχικό».

Ο Χούλνταρ ξεφύλλισε τα χαρτιά ψάχνοντας το ύποπτο γράμμα. Το σχολείο τού είχε δώσει φωτοτυπίες από όλα τα υπόλοιπα, αλλά το πρωτότυπο χειρόγραφο από το συγκεκριμένο. Η γραμματέας είχε κάνει μια γκριμάτσα καθώς του το έδινε, κι έπειτα έδειξε να ανακουφίζεται που το πρόβλημα είχε φύγει πλέον από τα χέρια της.

Ο Γκούντλογκουρ τον είδε να ψάχνει στη στοίβα. Ο Χούλνταρ

δεν μπορούσε να αρνηθεί ότι ένιωθε ωραία που κάποιος συνάδελφος έδειχνε ενδιαφέρον για αυτό που έκανε. Είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που είχε συμβεί κάτι τέτοιο. Κρίμα που η υπόθεση ήταν απλώς χάσιμο χρόνου.

«Γιατί να μη μιλήσουμε με τον συγκεκριμένο μαθητή; Δεν θα είναι τόσο δύσκολο να εντοπιστεί».

«Το γράμμα είναι ανυπόγραφο».

«Τι θα κάνεις τότε; Θα βρεις ποιος δεν έβαλε κάποιο γράμμα στη χρονοκάψουλα; Θα συγκρίνεις τον γραφικό χαρακτήρα με τις παλιές εργασίες των μαθητών;»

«Κάτι τέτοιο. Υπάρχει ένα γράμμα παραπάνω από τον αριθμό των μαθητών που ήταν εννέα χρονών εκείνη την εποχή. πράγμα που οδηγεί στο συμπέρασμα ότι αυτός που έγραψε το γράμμα έδωσε δύο επιστολές. Πρέπει λοιπόν να συγκρίνω το γράμμα με τις δολοφονίες με τα υπόλοιπα από τη χρονοκάψουλα. Κρίμα που τα παιδιά έκαναν τόσο άθλια γράμματα. Τα αγόρια, τουλάχιστον».

«Ήταν αγόρι;»

«Έτσι φαντάζομαι, δεδομένου του πόσο χάλια ήταν ο γραφικός του χαρακτήρας. Ή μπορεί και κορίτσι που το έγραψε με το αριστερό».

«Αποτυπώματα;»

Ο Χούλνταρ γέλασε. «Ναι, βέβαια. Λες και θα μου έδιναν ποτέ έγκριση να περάσω τα αποτυπώματα που υπάρχουν σε εξήντα πέντε επιστολές μιας παρέας εφήβων από το εργαστήριο. Γι' αυτό θα χρειαστώ τουλάχιστον ένα πτώμα. Ή μπορεί και τα έξι». Έβγαλε την απειλητική επιστολή και τη διάβασε ξανά μεγαλόφωνα. *Το 2016 θα πεθάνουν οι παρακάτω άνθρωποι: Κ, Σ, ΜΠ.Τ., Γ.Γ, Ο.Β. και Ι. Δεν θα λείψουν σε κανέναν. Και πολύ λιγότερο σε μένα. Δεν βλέπω την ώρα. Εδώ δεν υπήρχαν χαμογελαστές φατσούλες ούτε καρδούλες.*

«Πιστεύεις λοιπόν ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι είναι ακόμη ζωντανοί;»

«Έχω βάσιμους λόγους, αν και δεν έχω στα χέρια μου τίποτα άλλο παρά τα αρχικά τους και δεν μπορώ να είμαι εκατό τοις εκατό σίγουρος». Ο Χούλνταρ έδωσε το γράμμα στον Γκούντλογκουρ. «Η γραμματέας του σχολείου λέει ότι κανείς με αυτά τα αρχικά δεν έχει δολοφονηθεί τα τελευταία δέκα χρόνια. Πρόσθεσε ότι ένας άντρας που το όνομά του άρχιζε από Κ είχε δολοφονηθεί το 2013, αλλά το άτομο που ήταν υπεύθυνο καταδικάστηκε και δεν ήταν πρώην μαθητής, ούτε είχε την κατάλληλη ηλικία. Βεβαίως, θα πρέπει να το κοιτάξω και ο ίδιος, αλλά ακόμα και μια γραμματέας σχολείου θα ήταν σε θέση να φτιάξει μια βραχεία λίστα με τους ανθρώπους που δολοφονήθηκαν σε αυτή τη χώρα».

Ο Γκούντλογκουρ δεν είπε τίποτα, μέχρι που τελείωσε την ανάγνωση. Έπειτα κοίταξε τον Χούλνταρ με μια ανεξιχνίαστη έκφραση. Το πρόσωπό του ήταν ακόμη μαλακό, η μύτη του και τα μάγουλά του ήταν σπαρμένα με φακίδες και δεν υπήρχε η παραμικρή υποψία από μούσι στο πιγούνι του. Θα πρέπει να πλησίαζε τα τριάντα, μόνο λίγο πιο μεγάλος απ' όσο θα ήταν σήμερα ο ανώνυμος επιστολογράφος.

«Υπάρχει μια σελίδα στη Βικιπαίδεια». Ο Γκούντλογκουρ κοκκίνισε ξανά, κάτι που τον έκανε να δείχνει ακόμα πιο μικρός. «Για τους φόνους στην Ισλανδία».

Ο Χούλνταρ ανασήκωσε τα φρύδια του. «Εσύ την ενημερώνεις;» ρώτησε, ελαφρώς κοροϊδευτικά.

«Όχι. Απλώς ήθελα να στρέψω εκεί την προσοχή σου. Μπορείς να γλιτώσεις χρόνο τσεκάροντας τα ονόματα όλων των θυμάτων δολοφονιών που υπάρχουν εκεί».

Ο Χούλνταρ μετάνιωσε που είχε καταφύγει στην κοροϊδία. Θα ήταν προτιμότερο να κερδίσει τη φιλία του νεαρού – είχε ανάγκη από λίγους συμμάχους στη δουλειά. Αλλά δεν υπήρχε χρόνος για

βελτιώσεις. Με την άκρη του ματιού του είδε την Έρλα να τους πλησιάζει φορώντας το παλτό της. Προσευχήθηκε μέσα του να μην τον τραβήξει έξω από το γραφείο μαζί της. Είχε μόλις μπει και η θύελλα που είχε αναγγείλει το δελτίο καιρού είχε ήδη αρχίσει να δείχνει τα δόντια της. Αλλά σήμερα απλά δεν ήταν η τυχερή του μέρα.

**ΤΟ 2016 ΘΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΑΝΘΡΩΠΟΙ:
Κ, Σ, ΜΠ.Τ., Γ.Γ, Ο.Β. ΚΑΙ Ι. ΔΕΝ ΘΑ ΛΕΙΨΟΥΝ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ.
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΣΕ ΜΕΝΑ. ΔΕΝ ΒΛΕΠΩ ΤΗΝ ΩΡΑ.**

Στο εσωτερικό μιας σχολικής χρονοκάψουλας, δέκα χρόνια αφότου σφραγίστηκε, ανακαλύπτεται ένα ανατριχιαστικό μήνυμα που προβλέπει τον θάνατο έξι ανθρώπων. Σίγουρα όμως, αν γράφτηκε από κάποιον δεκατριάχρονο, δεν μπορεί να είναι αληθινή απειλή...

Ο ντετέκτιβ Χούλνταρ θεωρεί πως του ανέθεσαν την έρευνα απλώς και μόνο για να τον κρατήσουν μακριά από πραγματικές υποθέσεις και στρέφεται στην ψυχολόγο Φρέϊγια για να τον βοηθήσει να καταλάβει τον έφηβο που το έγραψε.

Μια σειρά μακάβριων γεγονότων ωστόσο, η ανακάλυψη κομμένων ανθρώπινων μελών σε έναν κήπο και ο φόνος του ιδιοκτήτη του σπιτιού με τα αρχικά ΜΠ. Τ., σηματοδοτούν άλλη μια σοκαριστική υπόθεση που πρέπει να εξιχνιάσουν.

**Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΧΟΥΑΝΤΑΡ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΟΥ ΦΡΕΪΓΙΑ**

Η Yrsa Sigurdardóttir ξεπερνάει τον εαυτό της και δείχνει για ακόμα μία φορά γιατί ανήκει στην αφρόκρεμα των σκανδιναβών συγγραφέων αστυνομικής λογοτεχνίας.

Tvedestrandsposten

Είχα καιρό να διαβάσω τόσο καλό βιβλίο: σκοτεινό, ανατριχιαστικό και καθηλωτικό από την πρώτη ως την τελευταία σελίδα.

Stuart MacBride, συγγραφέας

Μια σκοτεινή ιστορία από μια λαμπρή συγγραφέα. Ένα σαρωτικό βιβλίο με πυκνή και πολυεπίπεδη πλοκή. Ξεπερνά με διαφορά τα υπόλοιπα βιβλία του είδους του.

Erik Axl Sund, συγγραφέας

ISBN 978-618-03-1533-2

9 786180 315332

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81533